

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Contr. VI. Quænam sit obligatio confitendi Fidem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

rum sunt recensita, possint non esse sub gravi obligatione, ut sepultura, attamen quivis articulus videtur esse sub gravi obligatione: atqui descensus ad inferos est specialis articulus. Nec refert, quod non exprimitur in symbolo Nicano: nam ut notat S. Thomas, ideo omissus est, quia non erat circa illum orta hæresis: sicut etiam in symbolo Athanasij plura omittuntur, quæ in cæteris continentur.

Tertio: Circumstantia tertiæ diei resurrectionis, non videtur sub mortali esse præcepta ut explicite credatur. Nam licet sapius Apostoli eam expresserint in prædicatione Evangelij, quandoque tamen omiserunt. Sic S. Paulus ad Rom. 10. *Si confitearis, inquit, in ore tuo Dominum Jesum, & in corde tuo credideris, quod Deus illum suscitavit à mortuis, salvus eris.* & S. Petrus in die Pentecostes prædicans act. 2. *quem Deus suscitavit à mortuis solutis doloribus inferni.*

412. Quarto: videtur esse gravis obligatio credendi circumstantiam illam explicite: *Sanctorum Communionem*; satis tamen est, ut notat Castro Pal: & alij, credere in genere, dari aliquam Communicationem spiritualium bonorum inter fideles, licet ignoretur qualis illa sit: continetur enim hæc communicatio tanquam effectus in Vnitate Corporis totius Ecclesiæ, nam cuiusvis corporis membra sese invicem juvant.

Præter ea quæ in Symbolo continentur, & sunt ideo credenda ut non ignorentur, cum non sint objecta operabilia, sunt alia objecta operabilia, etiam sub gravi obligatione explicite credenda: de quibus

413. Dubitatur 2. An explicita notitia Sacramentorum sit sub præcepto. De Baptismo & Pœnitentia id certum est; & licet quis in infantia baptizatus sit, debet tamen postea habere probabilem notitiam, quod huic præcepto sit satisfactum. Pœnitentiæ verò notitia præcipitur, ob probabilem illius necessitatem aliquando futuram. Quoad Sacramentum Eucharistiæ etiam constat ex eo, quia exstat præceptum illud sumendi, & quidem sumendi cum debita reverentia. Non videtur tamen esse gravis obligatio sciendi absentiam materiæ, vel ejus omnimodam desitionem. est etiam gravis obligatio cognoscendi Sacrificium missæ, cum existat præceptum Ecclesiæ audiendi missam. Quoad reliqua 4. Sacramenta probabilior est sententia, non esse gravem obligationem ea cognoscendi, quia non est præceptum grave ea suscipiendi.

414. Dubitatur 3. de præceptis Decalogi. 2. Ejus notitiam esse graviter præceptam, hoc ipso quod illa sint præcepta vniuersalia pro omnibus; non quidem ut quis memoriter & ordine possit recitare, sed ut saltem singula ita sciat, ut si de aliquo interrogaretur, dicere posset, esse vnum ex illis.

Dubitatur 4. An præceptum credendi hos articulos sit humanum, an divinum. 2. Esse divinum, quia Apostoli accepere mandatum à

Christo, hos articulos prædicandi: ergo fideles sunt obligati eodem præcepto, ut audiunt à

CONTROVRSIA VI.

Quenam sit obligatio confitendi Fidem.

415. Dubitatur 1. An Confessio exterior sit proprie actus fidei, & consequenter præceptio externa sine interna infidelitate, sit peccatum contra fidem. Ratio dubitandi est, 1. quia non apparet, quomodo illa confessio exterior sit motivo fidei formali, specifico & proprio: quia negatio fidei merè externa non expellit habitum fidei, quem tamen expelleret, si esset actum contra fidem. 2. Tamen cum S. Thomas affirmativè. Ratio prima est, quia Veterum auctoritas Dei in loquendo, meretur & respectum non solum internum & intellectualem, sed etiam externam manifestationem internæ objectionis, sicut Majestas Regis non tantum recipit internam reverentiam & recognitionem, sed etiam externam manifestationem hujus recognitionis datâ occasione exhibendam: & sicut non debet servum pudere Domini sui, ita non debet fidelem pudere suæ subjectionis erga divinam Auctoritatem. Unde non solum est interverbia, nolle credere Deum loqui, quando apparet credibile Deum loqui, sed etiam est interverbia, exterius simulare, se non revereri internam objectionem Dei: ergo jam apparet in confessione exteriori honestas objectiva quam intendit habere piæ affectionis, nempe obsequium & reverentiam concernens auctoritatem Dei in loquendo. Secunda ratio est, quia, ut notat Lugo n. 10. quia habitus voluntatis potest per quandam redimentionem extendi ad ea omnia objecta, quæ aliquo modo participant principale motivum illius habitus: sic creatura amatur propter Deum habitu Charitatis; sic propter amicum amantemque famulos: sic habitus latræ & dulciæ inclinatur ad colendas imagines Dei & Sanctorum. Quia ergo confessio exterior sit signum interni assensus cui substituitur, & quem habitus fidei principaliter intendit, non est mirum, si ad eundem habitum spectet etiam hoc signum imperare. Et sic responsum est ad primam rationem dubitandi.

Ad secundam dubitandi rationem respondetur, habitum fidei non expelli nisi per peccatum internum, quod directè excludit fidem intellectualem, quæ per se & principaliter est intentâ à Deo per habitus infusionem: confessio vera externa solum per accidens, pro certis circumstantiis.

416. Dubitatur 2. An silentium habeatur pro fidei negatione, quando quis de suis fidei interrogatur. 2. Tunc haberi pro negatione fidei, quando in his circumstantiis indicat evanescentiam potius fidei, quam contemptum interrogantis, secus si significet potius contemptum

interrogantis, eò quòd non habeat Jus interrogandi, nec dignus sit, cui respondeatur.

417. Dubitatur 3. An censeatur negare Fidem, qui ad citationem publicam omnium Christianorum non se prodit. R. Negative, quia est præceptum Tyrannicum, nullam habens vim obligandi.

Dubitatur 4. Quà ratione liceat quandoque ad se occultandum vti vestibus hæreticorum, vel Gentilium, vel Judæorum. Ratio dubitandi est, quia non licet vti verbisquivocis, intendendo ut audiens intelligat ea in sensu in quo significant abnegationem fidei: ergo saltem tunc non licebit vti vestibus hujusmodi, quando alijs significarent professionem falsæ Sectæ. R. Esse discrimen inter vestes & Verba. Nam verba sunt

ex primaria institutione signa conceptuum, & tenemur ijs non vti nisi ut signis, & cum intentione loquendi seu manifestandi nostram mentem. Vestes econtra habent alium usum primarium, & possumus illis vti sine intentione manifestandi per illas nostram mentem: vnde licet alij errent judicando me illis vti ad significandam talem professionem, non teneor hunc errorem impedire, nec censeor erubescere Dominum meum. Vnde inferitur posse aliquem ex causâ gravi sic occultare fidem suam, quamdiu vestes non sunt adeo determinatæ ad significandum, ut præter significationem non habeant alium usum in æstimatione cæterorum ejusdem Reipublicæ.

CAPVT IX. DE HABITU FIDEI. CONTROVERSIA I.

Quandonam Habitus Fidei infundatur.

Et

Quanam Dispositio prærequiratur.

418. Prima Sententia est Scoti, quem sequitur Aragonius, Fidei habitum nunquam infundi sine gratia sanctificante extra Sacramentum, benè tamen in Sacramento Baptismi (utpote quod est Sacramentum fidei) casu quo quis accederet cum actu fidei, & simul cum obice ad Gratiam: tunc enim volunt infundi habitum Fidei sine Gratia.

Secunda Sententia valde probabilis est, fidem infundi etiam sine gratia, quando quis ante Justificationem elicit actum fidei. Ita Suarez, Vasquez, Salas, Valerius, Turrianus, Conink, Granaeus, Hurt. & supponit eam Card. Pallav.

419. Tertia Sententia, mihi quæ probabilior negat Habitum fidei vnuquam infundi sine Gratia. Ita videtur sentire S. Thomas 1. 2. q. 62. a. 4. & fuit communis apud antiquos, quos sequitur Card. Lugo, Ripalda, & Arriaga.

Probatur hæc Sententia primò auctoritate Clementis V. in Concilio Viennensi, & refertur Clement. vnicà de Summâ Trinit. vbi circa controversiam Theologorum (cujus etiam mentio facta est in cap. Majores de Baptismo) an sicut adultis, ita etiam parvulis in Baptismo infundatur Gratia & cæteræ virtutes, statuit, ex eo quòd adultis infundantur, etiam infundi parvulis: quæ consequentia infirma esset, si Fides adultis infunderetur, quando eliciunt primum actum fidei:

sic enim fieret, ut nunquam infunderetur adultis fides virtute Baptismi; nam adultus non consequitur fructum baptismi. vid. Gratiam, nisi prius crediderit: ergo semper ad infusionem Gratiæ præsupponeretur jam fides infusa: ergo non potuisset Pontifex tanquam indubitatum supponere, adultis infundi fidem virtute baptismi, ut inde inferret, etiam infundi parvulis.

420. Probatur 2. auctoritate Concilij Tridentini sess. 6. c. 7. vbi asserit ex Apostolorum Traditione Catechumenos ante Baptismum petere ab Ecclesia Fidem: non utique actualem, jam enim illam habent: ergo habitualem: ergo supponitur hanc non esse infusam, quando eliciunt actum Fidei. Confirmatur ex eod. cap. vbi dicitur, in Justificatione hæc omnia simul infundi, Fidem, Spem, Charitatem.

421. Respondent ad hoc ultimum, tò simul non significare simultatem temporis, sed quòd collectio illarum rerum infundatur, sicut Eccles. 18. dicitur Deus creasse omnia simul. Sed Contra. Potest quidem rectè dici Deus omnia creasse simul simultate rerum, hoc est, nullâ re demptâ: sed non rectè diceretur Episcopus alicui omnes Ordines simul simultate ordinum conferre, si vnum aut alterum ex illis non conferret: ergo nec rectè diceretur Fides, Spes & Charitas simul infundi in Justificatione, si vna, immò duæ ex illis non infunderentur, sed jam antè existerent.

Fff 2

422. Pro-